

Duszpasterstwo polonijne

Ignacy Posadzy
Ignacy Posadzy, ksiądz - fotografia sytuacyjna (podczas objazdu na koniu polskich kolonii w Ameryce poludniowej).

„Na wychodźstwie giną dusze polskie! — Taka skarga płynie ku Polsce od dalekich siedlisk naszych tułaczy. Takim zarzutem obciąża zagranica sumienie Narodu, O kapłanów polskich woła i błaga osiem milionów Polaków na obczyźnie. Czyż mogłaby Ojczyzna odmówić opieki duchownej swym najniezwyklejszym dzieciom?” (Ks. I. Posadzy, 1929 r.).

Ks. Posadzy odprawia pierwsze polskie nabożeństwo w puszczy Brazylijskiej.

Ksiądz Ignacy Posadzy - poznański kapłan, podróżnik, pisarz-poeta, współzałożyciel i organizator nowego zgromadzenia zakonnego Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej oraz założyciel Sióstr Misjonarek Chrystusa Króla dla Polonii.

Urodził się 17 lutego 1898 r. w Szadłowicach (dziś województwo kujawsko-pomorskie). 19 lutego 1921 r. przyjął święcenia kapłańskie w katedrze gnieźnieńskiej. Na początku lat 30. XX w. Prymas Polski kard. August Hlond powierzył ks. Posadzemu misję zorganizowania nowego zgromadzenia zakonnego.

W latach 1933-1968 ks. Ignacy był przełożonym generalnym Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej. Śluby zakonne złożył 16 października 1933 r. Zmarł 17 stycznia 1984 r. w Puszczykowie. Spoczywa w Domu Generalnym Towarzystwa Chrystusowego w Poznaniu. Jego proces beatyfikacyjny rozpoczął się 17 lutego 2001 r. 17 grudnia 2022 r. papież Franciszek podpisał dekret o heroicznosci cnót ks. Posadzego, nadając mu tytuł Czcigodnego Sługi Bożego.

Komentarz:

Dzieje Polaków i Polonii za granicą łączą się z działalnością ich duszpasterzy – więcej, są przez nich w dużej mierze modelowane. W każdym bowiem czasie, za polskim emigrantem osiedlającym się niemal we wszystkich zakątkach świata, szedł polski ksiądz. Dzieląc tułaczy los wychodźcy, pomagał rodakom w stawianiu pierwszych kroków na obcej ziemi. Był bardzo często jedynym przedstawicielem „starego kraju”. Wspierał ludzi rzuconych w obce strony, pozostawionych często samym sobie, był ich przewodnikiem, często tłumaczem, przedstawicielem wobec lokalnych władz, obrońcą. Imigranci z ziem polskich niejednokrotnie stawali wobec trudności niemal nie do przewyżczenia. Tak było na przełomie XIX i XX w. (masowa emigracja z ziem polskich do Brazylii i Argentyny), tak było w okresie przed I i II wojną światową, również później.

Kościół pełnił nie tylko funkcje wychowawcze i integrujące, ale także w stopniu znacznie większym niż w kraju przyczynił się na emigracji do rozwoju szkolnictwa polskiego, szczególnie poprzez sieć szkółek parafialnych, zakonnych i nieliczne szkoły średnie. Według szacunków w pracy duszpasterskiej w samej Brazylii w okresie lat 1848 – 1980 wzięło udział ogółem 906 księży polskich i polskiego pochodzenia.

Autor:

Mirosław Olszycki

Zródło: Klub Historia